

ÓZDI HIRLAP.

VEGYESTARTALMÚ TÁRSADALMI HETILAP

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár:

ség zé vre 8 korona, félve 4 korona, negyedve 2 korona
Egyes szám ára 20 fillér.
Nyilttér petit soronként 50 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó-laptulajdonos

HERRMAN ISTVÁN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

HERRMAN ISTVÁN KÖNYVNYOMDÁJA ÓZD.
Hová a kéziratok, irattési- és előfizetési-díjak küldendők
Kéziratok nem adatnak vissza

Szent István napja.

Az első magyar király emlékűnnepe kegyelettel és buzgósággal ültük ország-szerte. A törvényhozás elénk szabta, de minden jobb érzésünk úgy kívánja, hogy az államalkotó fejedelem emléke szent legyen előttünk.

Nem is csak a magunk feibuzdulása ez. Kilenc százados tradíció erős szálai fűznek az ő nagy alakjához. Kilenc évszázadon át annyi megpróbáltatáson ment át ez a nemzet, hogy megérteni könnyű volna, tán megnézni se nehéz, ha sok bajában megfélekedzik első jöltevéjéről és tudatában lassan-lassan elmosódik annak a képe, akinek első európai szerveztét köszöni.

Nem így történt. Sok időt szerte felszólt, sok eszme, ami ideig óráig úr volt a nemzet erején és munkáján, megmosolyogni való ócskaság lett. Emberek akiket helyzetük vagy tehetségük oda vitt, hogy a magyarság nagynak, minden jóra vezérének tekintette őket, idők múl-

tán eloszlott nimbusokkal közönyös alakjai lettek a történelemnek. István király emlékét szeretettel és hálával, attól a naptól pedig, hogy jobbja a hétzáros koporsóból épen került ki. rajongó áhitattal tiszteli a magyar nép. Hogy török, német volt-e ír felettünk vagy a magunk erejére támbuskodva diktáltunk törvényt megzódóit népeknek; Hogy csöndes béke, biztos fejlődés idejét éltük-e vagy zavaros háborúét, feltartóztatlan pusztulását; az, meg annyi jelentős monetonum egy nép hangulat változásánál. Szent István tiszteletére hatás nélkül maradt.

Csodálatos legendája egy régi korszaknak, mely még bennünk, modern emberekben naiv hívőkre talál.

Ki tudja, hogy Bastille bevétele, közelmult időknek olyan ese énye, a mi nek eszmei tartalma ma is friss és divatos, soká megmarad-e a franciák nemzeti ünnepének?

És biztosra kimondhatjuk, hogy szent István alakját, akinek működése mai aspirációinktól és eszmekörünktől pedig

oly távolról esik, mindig ugyanaz a kegyelet veszi körül nálunk mint eddig és ma.

Volt idő rá, hogy a nemzet vérebe át menjen az a kegyelet; nem jó olyan idő, ami onnan kiríthatja.

Körül veszik a szent jobbot Budavárában ünnepi körmenettel. És ezer meg ezer ember tódul oda, hogy részt vegyen a szertartásban. Az előtt tán tengelyen, vagy éppen gyalogszerrel jöttek: ma a vonatok ontják százszámra a meszsze vidékről összeseregülő népet.

Nem a látványosságot mennek bámulni; hiszen némelyik kétszer háromszor, a másik tán minden évben látta ismétlődni az ünnepi szertartás megszokott pompáját.

Nem a látványosságért: hanem részt vegyen újra meg újra a nemzet ünnepeben, lerójjá a kegyeletet a többiekkel, s kálap levéve áhitatosan énekl, a régi éneket István királyról, amelyik ott született valahol a táborban, hazájuk sor-

TÁRCA.

Becsületes gazember.

Irta: Vértessy Gyula.

— Az Ózdi Hírlap eredeti tárcája. —

A munkás kérdéstről beszélgettünk. Hármán voltunk. Katonatiszt, bíró és én az író.

A kérdés megoldásáról meglehetősen ellentétes véleményeink voltak. Legsommásabb megoldást ajánlotta a főhadnagy:

— Ha nem akarnak dolgozni, be kell őket csukatni, ha ez sem használ: meg kell őket tizedelni! Még csak az kellene, hogy ezek a rongy szociálisták packázzanak az állammal. Bizátok csak őket mi ránk, katonákra, majd elbánunk mi velük. De el ám, hamarosan. A szép szó nem ér itt semmit. Ezekkel nem lehet és nem érdemes diskurálni, csak a puska-csőveken keresztül. Egy jó sor tűz jobban rendre tanítja őket, mint ezer szép beszéd, amelyben ígérünk nekik mindent.

— Vér, mindig csak vér — szólalt meg a bíró.

— Persze, hogy vérnek kell folyni! Egyedül az használ! Sokkal okosabb lenne, ha ti azzal a sok gazemberetekkel sommásan bánátok el. Vagy talán az használ, ha tíz-husz évre becsuktok valakit kényelmes börtönbe, ahol pom-

pás fürdőszobák is vannak, meg ahol a gazemberek ebédhez almát is kapnak, hogy becses gyomrukát valahogy el ne rontsák! Akasztófát meg virgácsot nekik nem almát.

— Jó, jó, lehet, hogy a gazemberekkel szemben csakugyan túl humánussak vagyunk, de hát a szegény munkásember csak más elbírálás alá esik?

— Eh ez is gazember, ha fel akarja forgatni a meglevő, jó társadalmi rendet.

— Csakhogy a megélhetéshez mindenkinek joga van, aki dolgozni akar, és ebből kifolyólag ahoz is joga van, hogy a társadalmi rendet úgy igyekezzék megváltoztatni, hogy neki is jusson legalább minden nap száraz kenyérre valója. Ami pedig a „melevő, jó“ társadalmi rendet illeti; hát ez nem jó, ha a munkabíró embernek nem képes a minimális megélhetést sem biztosítani.

— Sok az ember, már csak azért sem ártana alaposan elbánni velük.

— Elsősorban fel kellene őket világosítani, hogy nem a fizikai munkát végezzük, mi vagyunk a nyomorultak; a szellemi munkás az igazi proletár, ezt kellene a fejükbe verni, hogy minket ne irigyeljenek, de legfeljebb sajnáljanak, mert az igazi nyomorúságot valóban nem a kék munkászubbonny takarja hanem a foltos, fényes szalonkabát.

— Se fenyegetés se tanítás nem használ itt mond — a bíró — a munkásember nyomorúságán így nem lehet segíteni. Persze, hogy rosszul van a földön beosztva, hogy az egyik ember száz koronás vacsorát egyék s a másiknak husz fillér se jusson vacsorára, de hát ez már így van ezen a bajon bajos segíteni akár fenyegetéssel, akár tanítással. Legfeljebb, hogy irigyelhetjük a gazdagokat és sajnálhatjuk a szegényeket.

Igy történik aztán, hogy mi akik teljesen át tudjuk érezni a szegény emberek nyomorát, miután sem felesleges pénzzel nem rendelkezünk, amiből adhatnánk nekik, sem gyárakkal, ahol mindnek adhatnánk alkalmazást, de hát csak a szánalmat adhatjuk nekik. Azzal pedig nem sokra mennek. Azt nem lehet aprópénzre felváltani, azon még csak egy félkiló kenyéret sem vehetnek.

Van azután arra is eset, hogy még szánalmunkat sem adhatjuk, mikor a kötelesség azt parancsolja, hogy a szívünket halgatassuk el s csak a rideg ténynek alapján mondjunk ítéletet.

Hanem untat titeket — folytatta a bíró — elmondom egy szegény ördögnek a historiáját, akinek az esete eléggé megvilágosítja azt, hogy az élet e szánalmas nyomorultjaival szemben mennyire tehetetlenek vagyunk, mikor arról van szó, hogy megmentsük őket.

Nem tudjuk őket megmenteni, csak elitelni.

sán busuló, István király segedelmét kérő magyarok ajákán.

S az államalkotó fejedelem ünnepén ime kész örömmel vonhatjuk le a tanulságot, hogy a legnagyobb alakját tiszteli benne ma is a magyar.

És mai jelentősége aligha ebben nem áll szent István emléke megünneplésének. Az ő nagysága el nem törpülne, ha nevét el is felejtik, a kegyelethez hűtlenség is lesznek; de a mi nemzeti karakterünk épségének nagy hasznára válik ez az évről-évre megújuló ünnep, a maga kegyeletes tüntetésével, hazafias áhitatával.

Szent István alakja nem lesz nagyobb, ha az ünnep régi fényét és pompáját esztendőről esztendőre megtartja; de a mi önérzetünknek kellene összezsugorodnia, elvesznie ha csak egyszer is elfelejtünk ünneplésünkkel tisztelni legendáink legnagyobb alakját, államunk szervezőjét, az első magyar királyt.

Maradjon is mindig szent István emlékezete hazánk boldogulásának éltető reménysége és a magyarság fényes őrcsillaga!

A legmagasabb buzaárak.

Az utolsó hetekben uralkodott kedvező időjárás lehetségessé tette az aratási munkálatok befejezését az ország legfontosabb kenyérmagtermelő vidékein és habár még vannak megyéink, ahol a termés még mindig nincs betakarítva, kétségtelen, hogy az utóbbi eredmények, bármilyenek legyenek is, már nem gyakorolhatnak lényeges befolyást arra a hozamra, amelynek összegét az utolsó miniszteri jelentés a buzánál 34,02 mil-

lió métermázsában, a rozsnál pedig 11-87 millió métermázsában állapította meg.

Buzatermésünk tehát a közepesen alul maradt és habár még mindig vannak olyanok, akik a földművelésügyi miniszter becslését tulságos alacsonynak tartják, kétségtelen, hogy a monarkia, amelynek buzaszükséglete $\frac{1}{3}$ részben a magyar termésből fedeződik, a most megnyitott kampagnében buzabehozatalra fog szorulni, annál is inkább, mert az osztrák buzatermés aránylag még jobban visszamarad a múlt évi hozamhoz viszonyítva. Az a tényezők által teremtett és esetleg később még jobban kialakulható helyzet vonatkozásaival első sorban malmaink számolnak, akik — amint az utolsó két hét eseményeiből láttuk — nagymennyiségű román és szerb buzát biztosítottak magaknak, állítólag főképpen azért, mert célszerűbbnek látják a monarkia buzabehozatalra utalt jellegére való különös tekintettel a szükségelt idegen buza megszerzését a jelenlegi árakon, minthogy kitegyék magukat annak az eshetőségnek, hogy a kampagne további előrehaladása folyamán a világszerte uralkodó buzahiány és az ennek nyomán kifejlődő élénk kereslet folytán később kénytelenek legyenek magasabb árakat engedélyezni a tekintetbe jövő idegen származásukért.

Vannak ugyan számosan, akik kétségbe vonják az állandó buzaimport szükségességét, utalván a monarkia mindkét államában kimutatott aránylag bő termésre, amely a két kenyérmag közötti nagy árkülönbözetnél fogva a fogyasztás jelentékeny részét magához vonni képes, továbbá a kenyérmagot pótló termények, burgonya, hüvelyesek, tengeri stb. várható bő hozamra, de bármint alakuljanak is a viszonyok, rendkívüli és a helyzet komolyságát monhatnók abnormis voltát jellemző körülmény az a tény, hogy az aratás közvetlenül követő hetekben a

buzatermő Magyarország hágyarányu buzabehozatallal tűnik ki.

Az idei kampagne számos figyelmet érdemlő jelensége között kétségtelenül legfontosabb a buzaár várható alakulása és bizonyos felelősség tudatában kétszeresen nehéz erre vonatkozólag e pillanatban véleményt közzétenni. Most, hogy a buzaár a tényleges hiány okozta horribilis árnívóból már jelentékenyen engedett, valószínűnek volna mondható, hogy a kampagne valamely későbbi időpontjában a helyzetet kiélesítő viszonyok könnyen újra felszínre hozhatják az immár letört 17 forintos buzaárt. Másrészt azonban avval érvelnek, hogy a buzafogyasztás rendkívüli csökkenésével kell az idén számolni és hogy e döntő jelentőségű vonatkozás halomra fogja dönteni az áremelkedéshez, sőt az ártartóssághoz fűzött mindenféle vonatkozást.

Egyelőre az események előterében a román és szerb buzaimport és a magyar áruban észlelhető feltűnően csekély kínálat áll és ki tudná megmondani, hogy a kampagne további előrehaladásában milyen egyéb tényezők fogják a buzaár alakulását emelőleg vagy csökkentőleg befolyásolni. A valóság az, hogy még mindig Budapest a világ legmagasabb árjegyzésű buzapiaca és féltő, hogy sokáig az is fog maradni.

H I R E K.

Országos dalünnep. Az ózdi vas és aczélgári dalárda Zorkóczy Sámuel igazgató és Ferjentsik Miklós főmérnök urak vezetésével Kecskemétre az országos dalünnepre elutazott s mint halljuk részt vesz a versenyzésbe is. Ez az első szereplése idegenben mint versenyzőnek kívánjuk hogy a megérdemelt jutalom koszorúzza ezen igazán buzgó és szorgalmas kis csoportot, hazajöven buzdítson az elért siker másokat is e kedves táborhoz való csatlakozáshoz.

És nincs is jogunk máshoz, ha csak nem akarunk lesüjnedni az emberi romlottság ama végső lépcsőjére, a melyen ők állnak, vagyis ha kifogásolni merészeli a meglevő állítólag igen jó társadalmi rendet.

El kell itélni őket és legfeljebb az elítélés után sajnálhatjuk meg őket:

És nincs a világnak az a Shakespeare-je, akik olyan dráma írói biztossággal tudná a hőseit oda pörgetni a katasztrófa elé, mint a hogy ezek a szerencsétlenek ássák meg nap-nap után a maguk sírját így van és nem lehet rajta segíteni.

— Minek is segíteni — szólt közbe a katoná. — Így is sokan vagyunk. Mi lenne, ha legalább fele az emberiségnek nem pusztulna el gyorsan és biztosan.

— De persze, te nem szeretnél az emberiségnek ehhez a pusztuló feléhez tartozni.

— Nem, hanem akit Isten oda soroz be, az nyugodjék bele a változhatatlanba.

Bele is nyugszik a legtöbb! És az áldozatok nagy rész, hidd el, valóságos hősiességgel küzd, amíg bírja a küzdelmet. Mi, akiket az élet kissé mégis elkényeztetett mi azt hiszem, nagyon kevés ideig bírnók ki ezt a napról-napra megújuló küzdelmet a létezésért; ezt a küzdelmet az éhenhalás vagy a megbolondulás ellen. No, ha nem akarok holmi általános doktrínákat fejtegetni elöttek. Csak egy szegény

szerencsétlenről akarok elmondani egyet-mást, egy olyanról, akinek jó eleve meg volt írva, hogy az életben csuful el kell bukni.

Az élet nyomorult proletárja volt, akit a végzet tragédiájának utól kellett érni, el kellett buknia és nekünk kellett őt elbuktatnunk, — nekünk, akik sajnáltuk, de hiába nem lehetett rajta segíteni.

Ti talán el nem hiszitek, hogy vannak becsületes gazemberek is, akiket szívből sajnálunk és kiket mégis el kell itélnünk. Valamint azt is aligha hiszitek el, hogy néha az az elítélt nyomorult rab nemesebben gondolkozik, mint egy csomó méltóságos vagy kegyelmes ur.

Az az elítélt rab is ilyen volt, akiről beszélni akarok.

Balázs Jánosnak hívták, valami fűrészgárban volt alkalmazva; a gyár üzeme rossz volt elbocsájtottak egy csomó munkást, köztük ezt is. Napról-napra járt az igazgató nyakára, de hiába volt.

Nem volt már betevő falatjuk sem és ekkor elment utoljára s ekkor megint kikergették.

Mikor kijött az igazgató szobájából, a mellette való szoba asztalán ott találta az igazgatóné aranyláncát. El lopta; megtalálták nála, nem is tagadott el semmit, elítélték hat hónapra.

Azért loptam, hogy itéljenek el, — mondta a végtárgyalás befejeztével és aztán mosolyogva jelentette ki, megnyugszik az ítéletben.

Mosolygott a szegény emberek alatomos, ravasz s mégis kihívó mosolyával, melyből sokszor annyi gunyt és megvetést lehet kiolvasni minden társadalmi rend és minden jó kabátu uri ember iránt.

Én legalább ilyesmit olvastam ki a mosolygásból, pedig hát ezt a mosolyt nem a megvetés kergette már akkor arra a fakult arcra, hanem a közel jövő biztos tudata.

Mosolygott rajta, hogy őt mi elítéltük, holott tudta, hogy másnapra már oly szabad lesz, mint a legszabadabb madár, amely a felhők közt szárnyalhat.

Másnapra felakasztotta magát, börtönében, a priccsen egy ceruzával irt levél hevert. Elég érdekes, mert őszinte. A halál előtt közvetlen nem igen szoktak hazudni. Itt a levél is majd felolvasom.

— Nem tudom, miért hiszem, de hiszem, hogy a bíró urnak jó szive van. Egy pár jó szavából hiszem. Hát azért kérem, tegyen valamit az én itt — maradottjaimért: Az asszonyért, meg a gyerekekért. Szegény nyomorult porontyok! Földhöz kellett volna őket vágdosni, mikor megszülettek, de most már késő. Az ember buta és szereti a kölykeit, mint az állat.

Pedig az állatnak könnyebb a fiait megtartani, meg aztán azok hamarabb is szereznek maguknak is . . .

A dalosverseny győztesei. A bírálók bizottsága a városi közgyűlési teremben este hirdette ki a verseny eredményét. Az első csoportban az első díjat és az aranyérmét a kassai dalegyüttes kapta, amelynek karnagyát, Sinkó Gusztávot külön jutalommal tüntették ki. A második csoportban az első díjat kapta a budapesti Danubius, másodikikat a budapesti Acélhang és a máramarosi dalkör, a harmadikat a székesfehérvári polgári dalkör. A harmadik csoportban az első díjat kapta az egri polgári dalkör, karnagya Stark Henrik jutalmat kapott, a második díjat kapta a diósgyőri Józserencse és az ózdi vasgyári dalárda.

Vizbe fúlt gyermek. Buta Paivaros József upponyi lakosnak Béla 1 3/4 éves gyermeke f. hó 15-én d. e. 11 órakor a vízbe fúlt. Gondatlan szülői ellen az eljárás folyamatban van.

Betöréses lopás. Kurtán Birkás Lajosné balatoni lakos zárt kamara ajtaját feltörték s onnan összes élelmi szerét f. hó 11-én éjjel ellopták. A cse dörségnél feljelentést tett a kik is a tetteseket Józsa István (Borsos) és Kurtán János balatoni lakosok személyében ki derítette. Józsa udvarán egy krumpliveremben megtalálták az összes elloptott dolgokat.

Lopás. Arlóban f. 18-ra virradó éjjel ismeretlen tettesek Krémer Józseftől 14. drb. bányát elloptak. A csendőrség erélyesen nyomozza a tolvajokat.

Uj udvari tanácsosok. A király Frischmann J. Frigyes és Reimann Lázár, a Salgótarjáni Kőszénbánya Részvény társulat igazgatóinak, abból az alkalomból, hogy a társulatnak megalakulástól kezdve, negyven év óta állanak a kötelekében és annak felvirágoztatásával közgazdasági téren kiváló érdemeket szereztek, a magyar királyi udvari tanácsosi méltóságot adományozta.

Virtus. Nagy Szaniszló ózdi lakos jókedvében látva hogy ő egy pohárnál erősebbet Khón József korcsmájában poharakat üvegeket földhöz vagdalt végül az ablakokat is kiverte, jókedvűből a csendőrség ébresztette fel s megmagyarázta neki hogy 20 korona a korcsmáros kára, el is hitte.

A ferbli vége. A Fried féle kert helyiségben egészen bevett játék volt a ferbli egynéhány ózdi lakos egész éjszakáját töltötte s havi keresetét költötte ott el. Legutóbb is egy játszó havi keresetét elvesztvén feljelentést tett a csendőrségnél honnan egy járőr azonnal a

helyszínére ment s nagy meglepetést keltve a játszók között partnereknek ajánlották fel magukat s hamarosan az asztalon levő 26-54K. elnyerték sőt még a kártyát is a ferbliző urakat pedig feljelentették a kik egy cseppet sem örültek az ilyen partnereknek.

A műszaki világ. jelentése szerint az utóbbi években gyakrabban fordult elő, hogy bányalétesítési ügyekben a vállalkozók, vagy földterület tulajdonosok külföldi szakértőket bízták meg a geologia tanulmányok megejtésére, illetve a szakértői vélemények elkészítésére végett. Eltekintve attól, hogy a külföldi szakértők ezen funkciója horribilis pénzbe kerül, több esetben előfordult, hogy a külföldi szakértők nem ismerve a magyar föld alakulásaival kapcsolatos belső formációkat (2-3 napi ittidősésként azokat meg sem ismerhetik) bona fide kedvező szakvéleményeket állítottak ki, amelyek azután kollísióba jutottak a magyar viszonyokat évről évre tanulmányozó és jól ismerő magyar geológusok véleményeivel. Voltak itt angol, francia és svajci szakértők, akik persze a saját hazájukbeli formációk után igazodva nyilvánították téves véleményét. Kiki a saját érdekében cselekszik tehát, ha geológiai ügyekben magyar szakértő tanácsát és véleményét kéri ki, mert ebben az esetben sem önmaga fel nem ülhet, sem pedig másokat fel nem ültethet a kezébe nyomot okmány révén.

Magyar Otthon. Tisztelt olvasóink becses figyelmébe ajánljuk a Budapest, VIII, Főherceg Sándor-utca 30. sz. alatt levő Magyar Otthont. Mérsékelt árban már 3 kor-tól fejtebb teljes ellátást, külön bejárattal, szépen butorozott szobákat lehet ott bérelni. Csoportos jelentkezőknek, utazóknak, turistáknak, hivatalnokoknak, tanároknak stb. megfelelő kedvezmény. Villanyvilágítás. Tükörszekrények.

CSARNOK.

A zsinóros ember.

A barna kis pocsolják már unottan, kedvetlenül pislogtak vissza a haragos kék égre; egy egy esőcsepp még összeráza őket, de már hullámgyűrűk is csak lomhán bandukoltak a gyalogjáró kövei felé.

Felülről, a tér felől pompás legényke jött

irt sorok közül a nyomoruság és az igazság szomorú hangulata szállt volna ki és üllepedett volna le a lelkeinken.

Végre is a katona szólalt meg először:

— Gyáva volt! Nem tudott tovább harcolni.

— Harcolni könnyű, de megszegyenítve tovább nyomorogni nehéz.

— Az ember a családja iránt való kötelességeit nem hanyagolhatja el. Élni kellett volna nekik azoknak a kedvéért.

— Frázis! Annak a szegény ördögnek igaza volt. Ha kiszabadult volna, újra csak lopnia kellett volna. Addig pedig a feleségét s a gyermekeit elvitte volna a nyomoruság. Így meg azoknak legalább jó dolguk van. Az aszszonyt a kórházban ápolják és a gyerekek számára könyörületese emberek egész csomó pénzt raktak össze. Az esetet szépen megírták az újságok és mindenkit meghatótt a tragédia.

Balázs János megtalálta az ő nyomoruságos életének a legjobb megoldását, magán is segített, meg az övéin is. És a szegény embereknek nem áll más eszköz rendelkezésére, mint a halál. Megszületik akarata ellenére, de legalább meghalhat, amikor akarhat. Ez az egy szabadsága van, egyéb úgy sincs. Szabadság a halálra. S az a gyáva aki nem él ezzel a szabadsággal.

lefelé, bele egyenesen a pocsolják világába, amik ott lent szorongtak a kanyarodónál. Amikor odaért közibük megállt. Megnézte magát az egyikben, megigazította a cilinderét, majd a másikhoz lépett. Pompás hársvirág illat tebegett a levegőben. Kár lett volna bele nem mosolyogni a tiszta, kék semmisségbe. A legényke meg is tette, aztán megfordult, hogy a másik oldalról is megnézze a világot.

Valami piszkos, apró kis kocsmá felirata volt az első, amit meglátott. Nem birt magával és belódult hogy valami újat szokatlant lásson. Odabent azonban megszeppent kissé, nem igazodott el mindjárt és félszegezen ült le az egyik vörösabroszos asztal mellé. Két deci bort rendelt, denagyon csüggedten nézte a piszkosvörös löcscsöket. Már sajnálta, hogy bejött, menni készült ismét, amikor az egyik távolabbi asztalnál egy zsinóros ruházatu embert, valami hivatalos pillantott meg. Az már be volt csipve kissé, halkán motyogva beszélgetett önmagával. Utóbb ő is észrevette az úrfit: vizenyős szemét szomorúan rámeresztette. Utóbb felkelt, fogta a poharát és átment az urfi asztalához. Az már látta, mi készül, de nem volt lelke otthagyni egyedül a részegét.

— Jó napot urfi — mondta a zsinóros ember. — Átgyűvök. Minek búsuljunk külön-külön? Lehet ezt együtt is tenni. Nem igaz?

Odaütötte a poharát az urfiéhoz, de az csak szintelte az ivást. Félt a szennyes kotyvaléktól.

— Ejnye, ejnye, — feddőzött a zsinóros ember, — iszen az úr csak úgy szopogatja! Nem kell félni tőle! Aki fél a bortól, azt leüti a lábáról! Lássá én nem félek tőle. Igyék!

— Nem muszáj mindig inni bácsikám! mondta az urfi kitérőleg, de a zsinóros ember nagyot sóhajtott és lemondóan intett a kezével.

— Az úrfinak nem muszáj! mondta — De nekem muszáj mindég innya. Érti ezt az urfi.

— Már miért kellene magának mindég inni? kérdezte az urfi unottan.

A zsinóros ember hallgatott. — Az urfi azt úgy gondolta, most itt a menekülés pillanata és félszkelődni kezdett. De amaz rátette a kezét a karjára és vontatottan, komoran mondta:

— Csak maradjon! Ha már kicsalta a bajomat, hallgassa is meg! Hát nekem azért muszáj inni, urfi, mert van, amit el kell felejtennem. Tudja?

Mem tudom én, dehogyan tudom, már hogyan is tudnám, bácsikám? Kötődött ártatlanul az urfi, De a zsinóros ember szemét elöntötte a vér. Megrázta az asztalt és halkán sziszegte.

— Nohát tudja meg, hogy elvették tőlem az egyetlen, szép, hófehér, tiszta leányomat és úgy adták vissza, hogy nem volt már sem hófehér, sem tiszta! Hogy a sátán szakítsa ki a lelkét annak a gazembernek, aki megtette! Hej, ha a kezembe kaphatnám! De nem szól a nyomorult, nem mondja meg, ha tüzes harapófogóval húzom is belőle. Ha hazamegyek felszalad a padlásra, tudja, hogy nekem fáj a lábom, meg aztán ilyenkor kissé lóbálodom is, hehe, gunnyaszt egész este, egész éjjel étlen szomján. Mégsem jön le. Mert úrficskám, én jó ember vagyok, nagyon jó, olyan a szívem, mint a vāj, de ha lelkembe gázolnak, akkor rettenetes vágyok! Akkor reszket tőlem az egész ház! Hát látja, urficskám, ezért kell nekem inni! Ezt kell nekem elfelejteni!

A zsinóros ember már nagyon részeg volt, lehajtotta a fejét a vörös abroszra és lassan ide-oda lóbálódott. Az urfi szíve kissé összeszorult; szép holdvilágos esték jelentek meg előtte, telve hársfaillattal, telve pompás haragzöld lombbal. És a lombok közül hófehér, hőtiszta leányarcocská kandikált elő. És ennek a

Igaza volt annak a fekete kabátos urnak, hogy sok az ember, kevés a munka. És az is igaz, hogy a szegény koldusnak nem szabad növelni a koldusok számát, de hát mikor szereti az ember a feleségét, meg a porontyokat is.

De azért mégis igaza volt annak a fekete kabátos urnak, ebben a dologban is, meg abban is, hogy csunyaság ellopni a másét. Hát bizony csunyaság, ha nincs az embernek szükségére a máséra. Ha nekem is tellett volna akkora láncra a minő neki fityegett a mellén, hát bizony én sem loptam volna. Tehát adott volna az igazgató kenyeret, nem kellett volna a lánc, de így kellett!

Hej, tekintetes uram, nagy nyomoruság volt ez az én nyomoruságom. Munka nélkül, kenyér nélkül voltam, és a doktor azt mondta, hogy a feleségem belehal a gyerek ágyba, ha nem táplálkozik jól és én kenyeret sem tudtam neki szerezni. S megéreztem, hogy félre kell állani az utból. Már akkor megakartam magam ölni, de még egy próbát próbáltam. Nem sikerült, nem születtem tolvajnak most, hát meghalok értük. A halálom után bizonyára jó lesznek hozzájuk az emberek. Ne hádjá el őket tekintetes uram, tegyen értük valamit, ha tehet. Én nem tehetek értük mást mint amit teszek.

Szónélkül ültünk a levél felolvasása után. Mintha azok közül a rossz ortografiával meg-

leányak hótisztaságát is ellopta valaki: ő az urfi. Miért is hozta a sors az utjába ezt a szegény, nyomorult, gyöngye zsinóros embert? Miért kellett a dolognak úgy esni, hogy ez a tökéletlen, pusztuló iszákos ember a maga taja révén visszalökje az urfit abba a pocsolába, amelyikből anyyi lelkielkötődéssel, önha-zudozással próbált kivergődni a partra?

És a zsinóros ember még mindig nem hal-gatott. Mert a korcsmárosné, a kövér pápa-szemes asszony rászólt:

— Hallja-e, hanyadik ember a nagyságos úr, akinek maga ezt a padlás történetét elmondja? Kit érdekel a maga baja? Mindenkinek meg van a maga keresztje, de már csak hal-gat vele, maga meg odaköti mindenkinek az orrára! Legjobb lenne, ha hazamenne, ugyis be van már csipve!

A zsinóros ember felkapta a fejét és a düh-től tompa hangon, rekedten mondogatta:

— Hazamenjek? Hogy megint szétmarcan-goljon a düh, amikor az a bestia felmenekül előlem a padlásra? De ma agyonverem! Ma nem vagyok részeg, ma utána megyek és agyon-verem! Ugy legyen a nevem Hunka Dénes, hogy agyonverem!

A név hallatára az urfit toronragadta vala-mi láthatatlan kéz. Ösztönszerűleg szólni akart, de képtelen volt rá. A hársfaillat szinte lecsa-pott rá és elhomályosította a szemét. Fejét a tenyerébe hajtotta.

— Irma, édes Irma!

A bádóg óramutató leesett a hatos számig. Fél hét volt. A zsinóros ember fejét a kezére hajtva, elaludt. Az urfi felhasználta az alkalmat, halkán fizetést és kiosont az utcára. A pápa-szemes korcsmárosné mosolyogva sugta oda neki:

— Szökik az úr, szökik? No, nem csodálom! Ez a félbolond mindenkinek a fejét télibeszéli a maga bajával! Mi köze ahhoz másnak? ... Jó éjszakát!

Az urfi már megint ottkint volt az utcán.

Megint odahajolt az első pocsolya fölé, bele-nézett, nézte a tulajdon szép, üde fiatal arcát. Végül azt mondta:

— Pfuj!

És elsielt.

1038/vh. 1909 szám.

Hirdetmény.

Az 1909. V. 528/2. számú kiküldő végzés folytán kihirdetem, hogy a sajoszentpéteri kir-árásbrróságnek 1909 évi V. 528/1. számú vég-

rehajtást rendelő végzése következtében dr. Heb-rony Isévan ügyvéd áltl képviselt Róth Már-ton és neje javára 450 K. tőke, 113-93K. ed-dig már megállapított és a még felmerülő költségek kielégítésére bírói zár alá vett 610K. becsértékű lovakat és szekereket *sajóvárkony kö-ségben 1909. évi augusztus hó 27 napján délután 4 órakor* bírói árverésen elfogom adni.

Sajoszentpéteren 1909 évi augusztus hó 11-én.

Adorján Béla.

kir. bírói végrehajtó

Hazai iparcikkek!

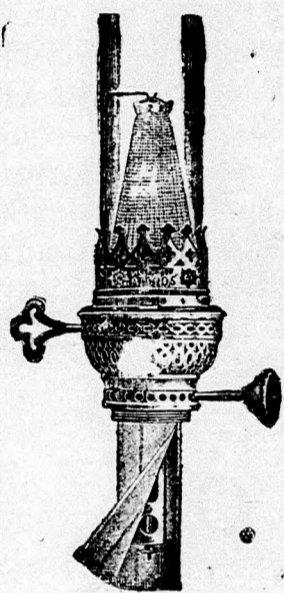
Szolid és pontos kiszolgálás!

Megtéktetésre ajánlom mindenkinek, mielőtt máshová fordulna, minden stíli butorral gazdagon felszerelt raktáramat. Tartok fa-, vas-, réz- és kárpított butert jó minőségben és olcsó áron. Kárpitos mű-helyemben készülnek mindenféle e szakba vágó munkák, szalon- és angol garnitúrák. Nagy készletem van továbbá mindennemű legjobb szerkezetű varrógépekből, szobamangorlókából, koporsókból és egyéb temetkezési c kkekből. — Épületfa, tűzifa, téglá. kő, cserép, cement és egyéb építkezési anyagok

— Eladásnál hitelt nyújtok igen előnyös részletfizetésre. —

Az ANKER élet- és járadék biztosító társaság főügynöksége.

Weiner József Ózd, az állomás mellett.

„KRONOS“ petroleum-izzófény

uralja az egész világot!

Szag- és veszélymentes! Nem kormoz!

Könnyű kezelés. Azonnal világít.

Világító eraje: 80—150 gyertyafény. Petroleum fogyasztás: 1 liter 16 órában.

Világosabb és olcsóbb, mint gáz és villany fény.

Minden függő lámpához alkalmas

1 drb. 8 korona.

Kizárólagos egyedárusítás az ózdi járás részére

Weinberger Bernát kereskedésében, Sajóvárkony.

Ékszer és óra-javítások pontosan eszközöltetnek 1 évi jótállás mellett.

Törvénytörőleg bejegyzett ÓRÁS ÉS ÉKSZERÉSZ CÉG ÓZDON

a volt szövetségi helyiségben
Nagy raktár mindenféle ékszerekből, arany, ezüst és china-ez üst árúkból, valódi schweici-, arany-, nickel- és acél gavallér-órákból, ingaórákból, menyasszonyi- és nászajándékokból a lehető leg-jutányosabb árak és jótállás mellett

Egy ébresztő óra 2 kor. 80 fillértől feljebb.

Egy nickel Roskopp-patent óra 5 korona.

Továbbá: GRAMMOFONOK és LEMEZEK, egy nagy, 27 cm. átmérőjű kitűnő, legújabb főlveteli mindkét oldalán bejátszott lemez 4 korona,

Tisztelettel

GUTTMANN S. ÓZD.

LÁTSZEREKBŐL NAGY RAKTÁR!

Fényképezéshez
szükséges.

összes kellékek és fény-
képező gépek
elsőrendű minőségben
kaphatók

LÖVY JÓZSEF FIA

(LÁSZLO ADOLF)

könyv- és papirkereskedésében

MISKOLCZ.

Szives tudomásul!! Papír- és írószerek kereskedésében állandó nagy raktár mindenféle minőségű, alakú és súlyú csomagoló- és írópapirokból; kö-zönséges és finom csontenyvezett kereskedelmi levélpapirokból, borítékokból; fehér, és színes, divatos dísz-levélpapirokból mappában és dobozokban; mindenféle irodai cikkekből; fekete, színes és másoló ironokból, tussokból és tentákból; folyékony arany, ezüst, bronz, halenyv és gummi arabikumok-ból; tenta-, gyümölcs és más folt-tisztítókból, sokszorosító-, másoló- és bélyegző-festékekből, párnákból. Havonta művészi kivitelű képes levelezőlap ujdonságok. Előfizetések bel- és külföldi hírlapok és folyóiratokra.

Herrman István könyvnyomdája, papír- és írószerek kereskedése Ózd (Borsodmegye).

Ugyanitt egy jó házból való ügyes fiú tanulónak fizetéssel felvétetik.